

**"মৰমৰ সন্তানসকল - জ্ঞানৰ ধাৰণা কৰি থাকিলে তোমালোক অন্তিম সময়ত পিতাৰ সমান হৈ
যাবাগৈ, পিতাৰ সকলো শক্তি তোমালোকে হজম কৰি ল'বা"**

***প্ৰশ্ন :-** কোন দুটি শব্দৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ'ব পাৰা?

***উত্তৰ :-** 'উত্থান' আৰু 'পতন', 'সতোপ্ৰধান' আৰু 'তমোপ্ৰধান', 'শিৱালয়' আৰু 'বেশ্যালয়'। এই দুটা-দুটা কথা স্মৃতিত থাকিলে তোমালোক স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ যাবাগৈ। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জ্ঞানক যথার্থ ৰীতিৰে জানা। ভক্তিত জ্ঞান নাথাকে, কেৱল অন্তৰ আনন্দিত কৰা কথা কৈ থাকে। ভক্তি মার্গ হৈছেই অন্তৰ আনন্দিত কৰা মার্গ।

ওঁম্ শান্তি। অতি মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলক পিতাই বহি বুজায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বাবে পিতাই কয় - তোমালোক কিমান উচ্চ আছিল। উত্থান আৰু পতনৰ এয়া খেল। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এতিয়া আছে যে আমি কিমান উত্তম আৰু পবিত্ৰ আছিলো। এতিয়া কিমান নীচ হ'লো। দেৱী-দেৱতাসকলৰ আগত গৈ তোমালোকেই কোৱা, আপোনালোক উচ্চ মই নীচ। প্ৰথমে-প্ৰথমে এইটো নাজানিছিল যে আমি এই উচ্চতকৈ উচ্চ আৰু নীচ হওঁ। এতিয়া পিতাই তোমালোকক কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোক কিমান উচ্চ পবিত্ৰ আছিল, আকৌ কিমান অপবিত্ৰ হৈ গ'ল। পবিত্ৰক উচ্চ বুলি কোৱা হয়, সেইখনক ৰাইচলেচ ৱল্ড (নিৰ্বিকাৰী বিশ্ব) বুলি কোৱা হয়। তাত তোমালোকৰ ৰাজ্য আছিল যিখন এতিয়া পুনৰ স্থাপনা কৰি আছে। পিতাই কেৱল ইংগিত দিয়ে যে তোমালোক বহুত উত্তম শিৱালয় সত্যযুগৰ নিবাসী আছিল, পিছত পুনৰ জন্ম লৈ-লৈ আধাতে তোমালোক বিকাৰগ্ৰস্থ হ'লা সেয়েহে বিকাৰী হ'লা। আধাকল্প পতিত আছিল, এতিয়া তোমালোক পুনৰ নিৰ্বিকাৰী সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে। দুটা শব্দ স্মৃতিত ৰাখিব লাগে। এতিয়া এইখন হৈছে তমোপ্ৰধান সৃষ্টি। সতোপ্ৰধান সৃষ্টিৰ চিন হৈছে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, 5 হাজাৰ বছৰৰ কথা। সতোপ্ৰধান ভাৰতত ৰাজ্য আছিল। ভাৰত বহুত উত্তম আছিল, এতিয়া কনিষ্ঠ হ'ল। নিৰ্বিকাৰীৰ পৰা বিকাৰী হওঁতে 84 জন্ম লাগিল। অৱশ্যে তাতো অলপ-অলপ কলা কম হৈ গৈ থাকে। কিন্তু সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী বুলিয়ে নক'ব জানো। একদম সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী বুলি শ্ৰীকৃষ্ণক কোৱা হ'ব। তেওঁ বগা (সুন্দৰ) আছিল, এতিয়া ক'লা (কুৰূপ) হৈ গৈছে। তোমালোক ইয়াত বহি আছা গতিকে বুদ্ধিত থাকিব লাগে যে আমি শিৱালয়ত বিশ্বৰ মালিক আছিলোঁ। অন্য কোনো ধৰ্মই নাছিল, কেৱল আমাৰেই ৰাজ্য আছিল, পিছত লাহে লাহে দুই ক'লা কম হৈ গ'ল। অলপ-অলপ কলা কম হৈ ত্ৰেতাত দুই কলা কম হৈ গ'ল। পিছলৈ বিকাৰী হয় আৰু অধঃপতিত হৈ-হৈ ছিঃ-ছিঃ হৈ যায়। ইয়াক কোৱা হয় বিকাৰী বিশ্ব। বিষয় বৈতৰণী নদীত ডুব গৈ থাকে। তাত ক্ষীৰসাগৰত থাকে। তোমালোকে গোটেই বিশ্বৰ বুৰঞ্জী-ভূগোলক, নিজৰ 84 জন্মৰ কাহানিও বুজি পাই গ'লা। আমি নিৰ্বিকাৰী আছিলো, এওঁলোকৰ ৰাজ্যত আছিলো, পবিত্ৰ ৰাজ্য আছিল, ইয়াক কোৱা হয় সম্পূৰ্ণ স্বৰ্গ, তাৰ পিছত ত্ৰেতাত চেমি (আধা) স্বৰ্গ। এইটো বুদ্ধিত আছে নহয় জানো। পিতাহে আহি সৃষ্টিৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ ৰহস্য বুজায়। মধ্যতে ৰাৱণ আহিছে, আকৌ অন্তিমত এই বিকাৰী সৃষ্টিৰ বিনাশ হ'ব। পুনৰ আদিলৈ যাবৰ বাবে পবিত্ৰ হ'ব লাগে। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মামেকম্ স্মৰণ কৰা। নিজক দেহ বুলি নাভাবিবা। তোমালোকে ভক্তি মার্গত প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিল - বাবা, আপুনি আহিলে মই আপোনাৰেই হৈ যাম। আত্মাই পিতাৰ লগত কথা পাতে। কৃষ্ণ জানো পিতা আছিল। আত্মাসকলৰ পিতা হৈছে নিৰাকাৰ শিৱবাবা এজনেই। সেই হৃদৰ পিতাৰ পৰা হৃদৰ উত্তৰাধিকাৰ, বেহৃদৰ পিতাৰ পৰা বেহৃদৰ উত্তৰাধিকাৰ ভাৰতে লাভ কৰে, সেয়েহে সত্যযুগক শিৱালয় বুলি কোৱা হয়। শিৱবাবা আহি দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে। এইটোতো সদায় স্মৃতিত ৰাখিব লাগে। এয়া

06-08-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

আনন্দৰ কথা নহয় জানো। এতিয়া আমি পুনৰ শিৱালয়লৈ যাওঁ। কোনোবা মৰিলে কয় যে স্বৰ্গলৈ গ'ল। কিন্তু এনেকৈ কেতিয়াও কোনো নাযায়। এইবিলাক সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ কাহিনী হয় - অন্তৰ আনন্দিত কৰিবৰ কাৰণে। প্ৰকৃত স্বৰ্গলৈতো এতিয়া তোমালোক যাব। তাত কোনো ৰোগ আদি নাথাকে। তোমালোক সদায় হৰ্ষিত হৈ থাক। তেন্তে পিতাই কিমান সহজকৈ সৰু-সৰু সন্তানসকলক বহি বুজায়, বাহিৰত য'তেই নাথাক। তোমালোকে পদ পাব পাৰা, ইয়াত পবিত্ৰতাতো প্ৰথমেই মুখ্য হয়। খোৱা-বোৱা শুদ্ধ কৰা। দেৱতাসকলৰ সন্মুখত কেতিয়াবা চিগাৰেট, বিড়ি আদিৰ ভোগ লগোৱা জানো? গ্ৰন্থৰ আগত কেতিয়াবা কণী বা বিড়ি আদিৰ ভোগ ৰাখিছা জানো? গ্ৰন্থ (গ্ৰন্থ চাহেব)ক গুৰু গোবিন্দৰ শৰীৰ বুলি ভাবে। গ্ৰন্থক ইমান মান দিয়ে। এয়া যেন গুৰুৰ শৰীৰ। এনেকৈ শিখসকলে ভাবে। কিন্তু গুৰু নানকে জানো বহি গ্ৰন্থ লিখিছিল, নানকেতো অৱতাৰ ল'লে। শিখ লোকসকলৰ বৃদ্ধি হ'ল আৰু পিছত তেওঁলোকে গ্ৰন্থ আদি লিখিলে। এজনৰ পিছত এজন পুনৰ শিখ ধৰ্মলৈ আহি থাকিল। প্ৰথমতে 'গ্ৰন্থ'ও সৰু, হাতেৰে লিখা আছিল। এতিয়া গীতাৰ কাৰণে ভাবে - এয়া কৃষ্ণৰ ৰূপ। এনেকৈ ধৰি লোৱা যেনেকৈ নানকৰ 'গ্ৰন্থ', ঠিক তেনেকৈ কৃষ্ণৰ 'গীতা' বুলি গায়ন কৰা হৈছে। কৃষ্ণ ভগৱানুবাচ বুলিয়ে কৈ থাকে। ইয়াক কোৱা হয় অজ্ঞান। জ্ঞানতো এজন পৰমপিতা পৰমাত্মাৰে আছে। গীতাৰ দ্বাৰাই সংগতি হয়। সেই জ্ঞানতো পিতাৰেই আছে। জ্ঞানৰ দ্বাৰা দিন, ভক্তিৰ দ্বাৰা ৰাতি হয়। এতিয়া পিতাই কয় - আত্মাক পবিত্ৰ কৰি তুলিব লাগে, তাৰ কাৰণে যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। মায়াক ধুমুহা ইমান শক্তিশালী ৰূপত আহে যে জ্ঞান একেবাৰে উৰি যায়। কাকো ক'বও নোৱাৰে। প্ৰথমে কাম বিকাৰেই বহুত আমনি কৰে। তাতেই সময় লাগে। হওঁতে জীৱন মুক্তি এক চেকেণ্ডৰ কথা। সন্তান জন্ম হ'ল আৰু মালিক হ'ল। তোমালোকে জানিলা শিৱবাবাৰ আগমন হৈছে আৰু সম্পত্তিৰ অধিকাৰী হ'লা। গীতাও শিৱবাবাইহে শুনাইছিল, তেওঁৰেই কৈছে - মামেকম্ স্মৰণ কৰা। মই এই সাধাৰণ শৰীৰত আছোঁ। কৃষ্ণ জানো সাধাৰণ হয়। তেওঁতো যেতিয়া জন্ম লয় তেতিয়া যেন বিজুলীৰ চিকমিকনি হয়। বহুত প্ৰভাৱ পৰে সেইকাৰণে শ্ৰীকৃষ্ণৰ এতিয়ালৈকে গায়ন কৰি থাকে। বাকী শাস্ত্ৰ আদি সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ। ইংৰাজীত ফিল'চফী (দৰ্শন) বুলি কৈ দিয়ে। আধ্যাত্মিক জ্ঞানতো আধ্যাত্মিক পিতাইহে দিব পাৰে। নিজেই কয় - মই তোমালোকৰ আধ্যাত্মিক পিতা। জ্ঞানৰ সাগৰ। তোমালোক সন্তানসকলেও পিতাৰ পৰা শিকি আছা। জ্ঞান ধাৰণা কৰি আছা। পুনৰ পিছলৈ পিতাৰ দৰে হৈ যাবাগৈ। সকলো নিৰ্ভৰ কৰে ধাৰণাৰ ওপৰত। পিছত সেই শক্তি আহি যাব, পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা। স্মৃতিক 'ধাৰ' বুলি কোৱা হয়। তৰোৱালৰ মাজতো পাৰ্থক্য থাকে নহয় জানো। কোনোবাখন তৰোৱাল 100 টকাৰো থাকে। কোনোবাখন তৰোৱাল 3-4 হাজাৰৰো থাকে। বাবাতো অনুভৱী হয়। তৰোৱালৰ বহুত মান আছে। গুৰু গোবিন্দ সিংহৰ তৰোৱালৰ কিমান মান আছে। গতিকে তোমালোক সন্তানসকলৰো যোগৰ বল লাগিব। জ্ঞান তৰোৱালত ধাৰৰ প্ৰয়োজন। ধাৰ আহিলে তেতিয়া সোনকালে বুজি পাব। ড্ৰামা অনুসৰি তোমালোকে যত্ন কৰি থাকা। যিমানেই পিতাক স্মৰণ কৰিবা, স্মৰণৰ দ্বাৰাই পাপ খণ্ডন হ'ব। পতিত-পাৱন পিতাইহে যুক্তি শুনাই আছে। আকৌ কল্পৰ পিছতো এনেকৈয়ে আহি তোমালোকক জ্ঞান দিব। এওঁকো সকলো ত্যাগ কৰাই এনেকৈয়ে নিজৰ ৰথ কৰি ল'ব। তোমালোক সন্তানসকল তাত কিমান আকৰ্ষিত হ'লা, কেনেকৈ সকলো দৌৰি আহিল। পিতাৰ প্ৰতি আকৰ্ষণ আছে নহয় জানো। এতিয়া তোমালোকো এনেকুৱা সম্পূৰ্ণ হ'ব লাগিব। ক্ৰমানুসৰিয়ে হ'বগৈ। এয়া ৰাজধানী স্থাপন হয়।

সৃষ্টি চক্ৰকতো বুজি ল'লা। সত্যযুগৰ আদিৰ পৰা কলিযুগৰ অন্তলৈ। এতিয়া হৈছে সংগমযুগ। পাৱন কৰি তুলিবলৈ পিতাও নিশ্চয় আহিব লগা হয়। পাৱন অৰ্থাৎ সতোপ্ৰধান। পুনৰ খাদ পৰি গ'ল। এতিয়া সেই খাদ কেনেকৈ আঁতৰিব? আত্মা শুদ্ধ (পবিত্ৰ) হ'লে অলংকাৰো শুদ্ধ অৰ্থাৎ শৰীৰ সুন্দৰ হয়। আত্মা অশুদ্ধ (অপবিত্ৰ) হ'লে শৰীৰো পতিত হয়।

06-08-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

জ্ঞান পোৱাৰ আগতে এৰোঁ নমন, বন্দনা কৰিছিল। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ অইলপেইণ্টৰ ডাঙৰ চিত্ৰ গাদীৰ ওপৰত লগাই ৰাখিছিল। তেওঁলোককে বহুত মৰমেৰে স্মৰণ কৰিছিল অন্য কাৰো স্মৃতি নাছিল। খেয়াল বাহিৰৰ ফালে গ'লে নিজকে চিকুটি দিছিল। মন কিয় দৌৰে, দৰ্শন কিয় পোৱা নাযায়। ভক্তিত আছিল নহয় জানো। পিছত যেতিয়া বিষ্ণুৰ দৰ্শন হৈছিল তেতিয়াও নাৰায়ণ হৈ গ'ল জানো। পুৰুষাৰ্থতো নিশ্চয় কৰিব লগা হয়, লক্ষ্য-উদ্দেশ্যতো সন্মুখত থিয় হৈ আছে। এয়া চৈতন্য ৰূপত আছিল, যাৰ জড় চিত্ৰ বনোৱা হৈছে। পিতা আহিছে পাৱন কৰি তুলিবৰ কাৰণে, নৰৰ পৰা নাৰায়ণ কৰি তোলে। তোমালোকো তেওঁলোকৰ ৰাজধানীত আছিল। পুনৰ এনেকুৱা হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা গতিকে ভালদৰে অনুকৰণ কৰা উচিত। ব্ৰহ্মাক জানো দেৱতা বুলি কোৱা হয়। বিষ্ণুক দেৱতা বুলি কোৱাটো ঠিক। মনুষ্যইতো একো নাজানে। এনেকৈ কয় - গুৰু ব্ৰহ্মা, গুৰু বিষ্ণু ...। এতিয়া বিষ্ণু কাৰ গুৰু হ'ল? সকলোকে গুৰু বুলি কৈ থাকে। শিৱ পৰমাত্মা নমঃ তেওঁক (বিষ্ণুক) গুৰু, তেওঁক (শিৱক) পৰমাত্মা বুলি কৈ দিয়ে। সকলোতকৈ ডাঙৰতো পিতাই নহয় জানো। তেওঁৰ পৰা আমি এয়া শিকি আছোঁ বেলেগক শিকাবৰ কাৰণে। সৎগুৰুয়ে যি তোমালোকক বুজায়, সেয়া তোমালোকে বেলেগক বুজোৱা। গুৰুক এনেকৈ কোৱা নহয় যে এওঁ পিতা হয়, শিক্ষক হয়। নহ'লেতো এই গোটেই জ্ঞান তোমালোকৰ বুদ্ধিত থাকিব লাগিছিল। আমি শিৱালয়ত আছিলো, এতিয়া বৈষ্ণৱালয়ত পৰি আছোঁ। পুনৰ এতিয়া শিৱালয়লৈ যাব লাগে। যদিও কয় ব্ৰহ্মত লীন হৈ গ'ল, জ্যোতিত বিলীন হৈ গ'ল কিন্তু আত্মাতো অবিনাশী হয়। প্ৰত্যেকতে নিজৰ-নিজৰ ভূমিকা নিহিত হৈ আছে। সকলো ভাৱৰীয়া, তেওঁলোকে নিজৰ ভূমিকা পালন কৰিবই লাগে। সেয়া কেতিয়াও লোপ হৈ যাব নোৱাৰে। গোটেই সৃষ্টিত যিমান আত্মা আছে, সকলোৱে ভূমিকা পালন কৰিব লাগিব। যেন নতুনকৈ শ্বুটিং (দৃশ্যাগ্ৰহণ) হৈ যায়। কিন্তু এয়া অনাদি শ্বুটিং হৈয়ে আছে। এই বিশ্বৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকে। এয়া আচৰিত তৰা যি ভ্ৰুকুটিৰ মাজত জিলিকে। কেতিয়াও নুমাই নাযায়। এই জ্ঞান তোমালোকৰ আগতে নাছিল। ৱাণ্ডাৰ অফ ৱল্ড (বিশ্বৰ আশ্চৰ্য)। হেভেন্ অথবা স্বৰ্গৰ নাম শুনি অন্তৰ আনন্দিত হৈ যায়। এতিয়াতো সত্যযুগ নহয়। এতিয়া হৈছে কলিযুগ। তেন্তে পুনৰ্জন্মও কলিযুগতেই ল'ব। সকলোৱেতো নিশ্চয় যাব লাগিব কিন্তু পতিত আত্মাসকলতো যাব নোৱাৰিব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল পাৱন হোৱা - যোগবলৰ দ্বাৰা। পাৱন সৃষ্টি গড় ফাদাৰেহে স্থাপনা কৰে। পুনৰ ৰাৱণে নৰক কৰি তোলে। এয়াতো প্ৰত্যক্ষ ৰূপত দেখা যায়। ৰাৱণক জ্বলাই নহয় জানো। মনুষ্যইতো কয় - এয়া অনাদি চলি আহিছে। কিন্তু কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হয়, এইটোও কোনেও নাজানে। আধা-আধাতো কৰিব নোৱাৰি কিয়নো লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। কলিযুগক আকৌ 40 হাজাৰ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। তেন্তে মনুষ্য ঘোৰ অন্ধকাৰত নাই জানো। অজ্ঞান নিদ্ৰাৰ পৰা জগোৱাতো বহুত কঠিন, জাগি নুঠেই। এতিয়া হৈছে সংগম যুগ যেতিয়া পিতা আহি পাৱন হোৱাৰ যুক্তি (উপায়) শুনায়। তোমালোক পবিত্ৰ হ'লে পবিত্ৰ সৃষ্টি স্থাপনা হৈয়েই যাব। এই পতিত সৃষ্টিয়েই শেষ হৈ যাব। এতিয়া কিমান ডাঙৰ সৃষ্টি। সত্যযুগততো সৃষ্টি বহুত সৰু হৈ যাব। এতিয়া মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে। পিতাই কয় - মায়া বহুত শক্তিশালী হয়। পবিত্ৰ হোৱাৰ ক্ষেত্ৰতে অনেক প্ৰকাৰৰ বিধিনি আনে। পবিত্ৰ হৈ থকাৰ সাহস কৰে, আকৌ মায়া আহি কি অৱস্থা কৰি দিয়ে। ঘোঁচা মাৰি বগৰাই দিয়ে। আৰ্জি থোৱা উপাৰ্জন শেষ কৰি দিয়ে। তেতিয়া আকৌ বহুত কষ্ট কৰিবলগীয়া হয়। কোনোবা আকৌ অধঃপতিত হৈ পিছত মুখেই নেদেখুৱায়, তেতিয়া ইমান উচ্চ পদ পাব নোৱাৰে। পুৰুষাৰ্থ পুৰা কৰিব লাগিব। ফেল (অনুভূতি) হ'ব নালাগে সেয়েহে কোনোৱে গন্ধৰ্ব বিবাহো কৰি দেখুৱায়। সন্ন্যাসী লোকসকলে কয় যে বিয়া পাতি পবিত্ৰ হৈ থকা এয়াতো অসম্ভৱ। পিতাই কয় - এইটো সম্ভৱ কিয়নো প্ৰাপ্তি বহুত। এই অন্তিম এটা জন্ম তোমালোক পবিত্ৰ হৈ থাকিলে তোমালোকে স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী লাভ কৰিব। তেন্তে ইমান ডাঙৰ প্ৰাপ্তিৰ বাবে তোমালোক এটা জন্ম

06-08-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

পবিত্ৰ হৈ থাকিব নোৱাৰানে? কয় যে বাবা আমি নিশ্চয় থাকিম। শিখ লোকসকলেও পবিত্ৰতাৰ খাৰু পিন্ধে। ইয়াক কোনো ৰচি আদি বন্ধাৰ প্ৰয়োজন নাই। এয়াতো বুদ্ধিৰ কথা। পিতাই কয় - মামেকম্ স্মৰণ কৰা। কন্যাসকলে বহুতকৈ শুনায়। কিন্তু ডাঙৰ লোকসকলৰ বুদ্ধিত জানো ধাৰণ হয়। পিতাই কয় - প্ৰথমতে তেওঁলোকক ভাল ৰীতিৰে বুজোৱা - এয়া সকলো প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান। শিৱবাবাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাই আছে। পতিতৰপৰা পাৱন হ'ব লাগে। এতিয়া পিতাই কয় - মামেকম্ স্মৰণ কৰা, এনেকৈতো আন কোনেও ক'ব নোৱাৰে। প্ৰথমতে তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত ধাৰণ কৰাব লাগিব যে ভাৰত নিৰ্বিকাৰী আছিল, এতিয়া বিকাৰী, আকৌ নিৰ্বিকাৰী কেনেকৈ হ'ব? ভগৱানুবাচ মামেকম্ স্মৰণ কৰা। ইমানখিনি ক'লেও অতি সৌভাগ্যৰ কথা, কিন্তু ইমানখিনিও ক'ব নোৱাৰিব। পাহৰি যাব। বাবাই বুজাইছিল - উদঘাটনটো পিতাই কৰি দিলে। বাকী তোমালোকে নিমিত্ত মাত্ৰ কৰি আছা। ফাউণ্ডেশ্বন (ভেটি) তৈয়াৰ কৰি দিলে, বাকী এতিয়া সেৱাকেন্দ্ৰৰ উদঘাটন হৈ থাকে। এয়াতো গীতাৰেই কথা, গীতাতো আছে - হে সন্তানসকল, তোমালোকে কামৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা তেতিয়া জগতজিৎ হ'বা, 21জন্মৰ বাবে। নিজে নহ'লেও আনকতো বুজোৱা। এনেকুৱাও বহুত আছে যিয়ে আনক উঠাই নিজে অধঃপতিত হৈ যায়। কাম মহাশত্ৰু হয়, একদম গাঁতত পেলাই দিয়ে। যি সন্তানে কামৰ ওপৰত বিজয়ী হয়, তেঁৱেই জগতজিৎ হয়।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) এই অন্তিম জন্মত সৰ্ব প্ৰাপ্তিক সন্মুখত ৰাখি পবিত্ৰ হৈ দেখুৱাব লাগে। মায়াৰ বিষৰ আগত পৰাজিত হ'ব নালাগে।
- (2) লক্ষ্য-উদ্দেশ্য সন্মুখত ৰাখি পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। যেনেকৈ ব্ৰহ্মা পিতাই পুৰুষাৰ্থ কৰি নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হয়, তেনেকৈ অনুসৰণ কৰি ৰাজ সিংহাসনধাৰী হ'ব লাগে। আত্মাক সতোপ্ৰধান কৰি তোলাৰ বাবে যত্ন কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** শুভচিন্তনৰ দ্বাৰা নিগেটিভক (নেতিবাচকক) পজিটিভলৈ (ইতিবাচকলৈ) পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা শুভচিন্তক হোৱা

সদায় সমৰ্থবান হৈ থাকিবৰ বাবে কেৱল দুটা শব্দ স্মৃতিত ৰাখা - 'শুভচিন্তন' আৰু 'শুভচিন্তক'। শুভচিন্তনৰ দ্বাৰা নিগেটিভক (নেতিবাচকক) পজিটিভলৈ (ইতিবাচকলৈ) পৰিৱৰ্তন কৰিব পাৰা। শুভচিন্তন আৰু শুভচিন্তক এই দুয়োটাৰে পৰস্পৰৰ সম্বন্ধ আছে। যদি শুভচিন্তন নাথাকে তেন্তে শুভচিন্তকো হ'ব নোৱাৰে। বৰ্তমান সময়ত এই দুটা কথাৰ প্ৰতি মনোযোগ দিবা কিয়নো বহুতো সমস্যা এনেকুৱা হয়, এনেকুৱা লোক আছে যিয়ে বাণীৰ দ্বাৰা নুবুজে কিন্তু শুভচিন্তক হৈ প্ৰকল্পন দিলে তেতিয়া পৰিৱৰ্তন হৈ যাব।

***শ্লোগান:-** জ্ঞান ৰত্নৰ সৈতে, গুণ আৰু শক্তিৰ সৈতে খেলা, মাটিৰ লগত নহয়।

ওঁম্ শান্তি!!
